

изпитът на учениците, а след него „Ахмед Расим паша прав на нозе, а с него прави и меджлисагите ... има добрината да изрече кратка реч, към учителя и учениците, с която насърчаваше и единът и другите.“¹⁵

На 1 октомври 1864 г. в двора на все още неосветената, но великолепно митрополитска църква „Св. Неделя“, било устроено тържество по повод завръщането на българските владци Иларион и Авксенти от заточение. „Теплото молебство“ било отслужено в съседната (само на 10-12 м. северно) църква „Св. Архангел“. След водосвета М. Буботинов произнесъл реч за делата на двамата владци и призовал за съгласуване на усилията в борбата с натрапника Доротей. Тази информация е от дописка от София в бр.31 от втората годишнина на в. „Съветник“¹⁶.

В продължение на няколко години новоизграденият храм „Св. Неделя“ бил украсяван. Две години продължила работата по изработване на иконостаса му. Негов автор бил марангозът Антон Станишев. Част от иконостасните икони изписал Станислав Доспевски. След няколко поредни отлагания дългоочакваното освещаване станало на големия общославянски празник 11 май 1867 г. Дописка от в. „Македония“ поднася информация за събитието с изключителна емоция. Официалната церемония по освещаването на новоизградения великолепен митрополитски храм била осъществена от архимандрит Хрисант, поради липса на архиерей, в присъствието на „много народ“ от града и селата. Решението за датата на освещаването било взето на общински събор „държан преди 2 месеца“, т.е. през март 1867 г. „за по-тържествено отпразнуване и на деня на народните ни просветители“. Софийските граждани поканили гости от околните селища. Събраното множество надминавало 20 000 човека, „истинско етнографическо изложение“. Гостите с малки деца били разквартирувани по къщите, мъжете - в народния метох (владиков конак), в двете училища и по някои ханища. За настаняване на селяните останали църковният двор и някои от ханищата.

В новия храм била отслужена вечерня. Цялото духовенство, облечено в празнични одежди, отишло в близкия храм „Св. Архангел“, където почивали мощите на „Св. Краля Милутина Сръбскогo“. Свещенниците взели и носели кивота, а архимандритът - антиминос и така преминали в новата черква със запалени свещи. Кивотът оставили пред иконата на Св. Богородица, а антиминосът - под иконата на Христос. Присъстващите целували мощите и останали на бдение, което завършило най-тържествено. Службата отслужил архимандрит Хрисант, неправилно и преувеличено описан в дописката "в архиерейско одяяние със златна архиерейска корона", тъй като неговият по-ниш сан не допускал това обличане. В службата участвали още 12 свещеници, облечени в най-светли одежди. След отпуса, М.